

СОСМКДАР ВАВ ТУСОВДАР

15 июль 1999 йил, № 21 (145).

МОЛДАН «ДАВР МИВБАРИ» НОМИ БИЛАН ЧИҚА БОШЛАГАН.

3-бет.

Солиқла

ТУХМАТ

Одатда меванинг сарасини қурт еганидек, бўхтон ҳам яхши одамларга ёпишади.

Ж. СВИФТ.

Муниса янги иш бошлаганига ҳали кўп вақт бўлмай, қуруқ тухматга учради.

«Парсамни йўқотдим» дея безрайиб ўтирган ходимнинг кузларига тикилди:

— Гулнора, йўқотган парсангни сиз кимдан гумон қиласиз? Нима учун менга ҳамма нафрат кўзи билан қараяпти?

— Мен катта қийматдаги буюмимни йўқотдим, ҳаммадан гумон қилишга ҳақлиман, — дея жеркиб берди Гулнора.

Шу кун Муниса уйга дардалам билан кириб келди. Ҳеч ким билан гаплашмай, изтироблари билан ёлғиз қолди. Онда аъзолари атрофида парвона: «Нима бўлди ўзи? Нечун йиғламоқда?». Ондадагиларга «Мени ўғрилиқда гумон қилишмоқда» дея қандай айтсин.

Кечаси билан мижжа қоқмай, ўйлашиб чиқди. Эрталаб кўзгуга қараса, ранги бир аҳволда, сочига оқ оралабди. «Тухмат балоси, намунча бешифқатсан», — дея нидо қилди.

Муниса ўзини қўлга олишга, бардам кўринишга ҳаракат қилди. Ишхонасига ҳеч нарса бўлмагандек кириб борди. Мунисанинг ўғрилигига ишонган ёки унинг ўғри бўлиб чиқишини нотаган ҳамкасбларига бу кутилмаган ҳол эди.

— Мамлакатхон, қаранг яна қайси юз билан ишга келди экан-а?

— Ҳа-я, худо кўрасатиб қўйди-ку, уятсиз. Мен сени ўрнингда бўлганимда, бу ерга иккинчи қадам босмас эдим. Харомдан топганинг фарзандингни ўлигига буюрсин, илойим.

— Мамлакат опа, нима учун мени ўғрилиқ қилганимга шунчалик ишонармисизлар? Биттагина фарзандимга ўлим тиламанг. Мен ҳақи-

қатни тагига етаман — ўғри эмаслигимни исботлайман.

— Шунақами? Фолбин ўғри сен эканлигингни аниқ айтиб берди-ку!

Мунисанинг хўрлиги келди. Ўрнидан туриб хонадан чиқиб кетмоқчи бўлган эди, кўз олди қоронғулашиб беҳуш бўлиб йиқилди...

Муниса кўзини оҳиста очди. Қаерда ётганини билмоқчи бўлиб, атрофига аланглади.

— Аяжон, кўзингизни очдингизми? Ҳайрият, энди касал бўлманг, — дея қизин Мухайё онасини қучди.

— Мухайё, менга нима бўлди, қизим? — сўради қизидан.

— Кеча эрталаб ишхонагиздан Сизни шифохонага олиб кетишгани ҳақида хабар қилишди. Кечадан буён ўзингизни билмай ётибсиз, нима бўлди сизга?

— Ҳеч нарса бўлгани йўқ. Бир оз мазам қочди, холос...

Шу пайт эшик оҳиста очилиб Муниса ишлайдиган корхона раҳбари кириб келди.

— Мунисахон яхши бўлиб қолдингизми? Бўлиб ўтган гапларни унутинг, тезроқ согайиб ишга қайтинг, — дея Мунисанинг кўнглини кўтарди.

— Саломат Ҳакимовна, менга тухмат қилишди. Бунга қандай унутаё? Мен ҳеч нарса ўғирлаганим йўқ, ахир!

— Гулноранинг «Йўқолган буюмни Муниса олган, фолбин бунга аниқ айтиб берди» деган гапига мен ҳам лаққа тушибман. Аслида, ҳеч қандай ўғирлик содир бўлмаган экан. Гулнора сизни ёмон отлик қилиб, сиз яғаллаб турган лавозимни олиш мақсадида тухмат уюштирган экан. Барча ходимлар гувоҳлигида у ўз қилмишига иқдор бўлди. Муниса, гапларини эшитярсизми.

Муниса жавоб беради. У юзини ўғирганича юм-юм йиғларди.

МУЪТАБАРЕОНУ.